

PAUL CELAN

A páfrányok titka

(Das Geheimnis der Farne)

*A kardok ívén nézi magát az árnyak lombzöld szíve.
Ragyognak a pengék: a halálban kinek volt sietős a tükrök előtt?
Korsókkal itt is mérnek az élő bánatból:
virágozva felsötétlik, mielőtt isznak, mintha nem víz lenne,
hanem százszorszép, melyet sötétebb szerelemről kérdeznek,
feketébb párnáról, nehezebb hajról...
De itt csak az acél fényére gondolnak,
s ha még felragyog valami, legyen kard.
Csak az asztalról ürítjük a korsót, tükrök vendégei voltunk.
hasadjon ketté az egyik, a résben zöldek leszüink, mint a lomb.*

Franciaországi emlék

(Erinnerung an Frankreich)

*Emlékszel: Párizs ege, a nagy őszidőtlen...
Szíveket vettünk a virágoslányoktól:
kékek voltak, és kinyíltak a vízben.
Szobánkban esni kezdett,
és átjött a szomszéd, Le Songe úr, egy sovány emberke.
Kártyáztunk, s elveszítettem szemem csillagát,
te kölcsön adtad hajadat, de az sem hozott szerencsét,
Le Songe úr a fejünkre sújtott.
Kilépett az ablakon, nyomában az eső.
Halottak voltunk és lélegeztünk.*

A távolság dicsérete

(Lob der Ferne)

*Szemeid forrásában
a téboly vizének hálói élnek.
Szemeid forrásában
nem szegi ígésétét a tenger.*

*Egy szív, mely az emberek közt
időz, itt ledobom
ruháimat és egy eskü fényét:*

*Feketébb a feketében, meztelenebb vagyok.
Csak hitszegőn lehetek hű.
Te vagyok, ha én magam vagyok.*

*Szemeid forrásában
úszom és rablásról álmodom.*

*Hálót fogott a háló:
egymásba fonódva válunk.*

*Szemeid forrásában
megfojtja a kötelet az akasztott.*

Az öröklét

(Die Ewigkeit)

*Neveket súgnak, szíveket és az időt
a rozsdaszülte kések, az éjjeli fa kérge.
Egy szó, mely aludt, mikor hallottuk,
a lomb alá csúszik:
beszélni fog az ősz,
és beszél a kéz, mely leveleit összegyűjti,
friss, mint a feledés mákja a szájban, megcsókolja.*

Schein Gábor fordításai